

Eduskunnan Herra Puhemiehelle

Valtiopäiväjärjestyksen 37 §:n 1 momentissa mainitussa tarkoituksessa Te, Herra Puhemies, olette 21 päivänä huhtikuuta 1993 päivätyn kirjeenne ohella toimittanut valtioneuvoston asianomaiselle jäsenelle kansanedustaja Aittoniemen näin kuuluvan kirjallisen kysymyksen n:o 227:

Tietääkö Hallitus, paljonko ovat näytelmän Kiimaiset poliisit kokonaiskustannukset, ja

aikooko Hallitus huolehtia siitä, että yhteiskunnan varoja ei uhrata enää kolmanteen Turkan suorastaan mielenhäiriöön viittaavaan tuotteeseen?

Helsingissä 17 päivänä toukokuuta 1993

Vastauksena kysymykseen esitän kunnioittavasti seuraavaa:

Oy Yleisradio Ab on itsenäinen osakeyhtiö, joka toimii toimilupaehtojensa mukaisesti. Oy Yleisradio Ab:n operatiivisesta toiminnasta ja päätöksistä vastaa eduskunnan valitsema hallintoneuvosto, joka valvoo yhtiön toimintaa ja voi halutessaan puuttua siihen. Hallintoneuvoston tehtäviin kuuluu lain (1060/79) mukaan nimenomaan valvoa yleistä ohjelmatoimintaa.

Liikenneministeri *Ole Norrback*

Till Riksdagens Herr Talman

I det syfte 37 § 1 mom. riksdagsordningen anger har Ni, Herr Talman, med Er skrivelse av den 21 april 1993 till vederbörande medlem av statsrådet översänt följande av riksdagsman Aittoniemi undertecknade spörsmål nr 227:

Känner Regeringen till de totala kostnaderna för skådespelet Kiimaiset poliisit, och

ämnar Regeringen se till att samhällets pengar inte mer offras på ett tredje av Turkka producerat alster som tydligt indikerar sinnesförvirring?

Helsingfors den 17 maj 1993

Som svar på detta spörsmål får jag vördsamt anföra följande:

Oy Yleisradio Ab är ett självständigt aktiebolag vars verksamhet sköts i enlighet med bolagets koncessionsvillkor. För Oy Yleisradio Ab:s operativa verksamhet och beslut ansvarar det av riksdagen valda förvaltningsråd som övervakar bolagets verksamhet och som, om det så önskar, kan ingripa i denna. Till förvaltningsrådets uppgifter hör enligt lagen (1060/79) uttryckligen att övervaka den allmänna programverksamheten.

Trafikminister *Ole Norrback*

Jouppila ym.: Kirjailija-apurahojen säilyttämisestä verottomina

Eduskunnan Herra Puhemiehelle

Korkein hallinto-oikeus antoi 22.3.1993 päätöksen, jonka mukaan opetusministeriön eräistä kirjailijoille ja kääntäjille myönnettävistä apurahoista ja avustuksista annetun lain perusteella myöntämiä apurahoja ei voida pitää tulo- ja varallisuusverolain 64 §:n 1 kohdassa tarkoitettuna verovapaana apurahana. Tämä säännös on samansisältöisenä edelleen voimassa uudessa tuloverolaissa.

Eräistä kirjailijoille ja kääntäjille suoritettavista apurahoista ja avustuksista annetun lain mukaan valtion varoista jaetaan vuosittain kotimaisille kirjailijoille ja kääntäjille apurahoja sekä avustuksia sen vuoksi, että heidän kirjoittamiinsa tai kääntämiinsä kirjoja pidetään maksuttomasti käytettävissä yleisissä kirjastoissa. Näiden ns. kirjastokorvausapurahojen määrä on 10 % edellisenä kalenterivuonna kuntien ylläpitämiin yleisiin kirjastoihin hankittuun kirjallisuuteen käytetystä rahamäärästä yhteismäärän ollessa vuonna 1992 17,5 mmk. Tänä vuonna jaettavan määrän arvioidaan vähenevän noin 20 % kirjojen vähenemisen takia.

Tämä apurahajärjestelmä tuli voimaan vuonna 1963. Tänä aikana on myönnetty noin 15 000 apurahaa tai avustusta, jotka ovat olleet tähän saakka verottomia valtion taiteelliseen toimintaan myöntämiä apurahoja ja avustuksia. Koko järjestelmä luotiin kirjailijoille sen takia, että kirjat ovat maksutta lainattavissa yleisissä kirjastoissa. Näin ollen voidaan sanoa, että itse apurahajärjestelmä on jonkinlainen korvausjärjestelmä. Mutta yksittäisen saajan kohdalla ei ole kysymys korvauksesta, koska myöntämispe-

rusteet eivät ole sidotut kirjastoihin, vaan haki-
jan taiteelliseen toimintaan. Toisin sanoen apurahan voi saada henkilö, jonka kirjoja ei ole lainkaan kirjastoissa, tai se voidaan evätä henkilöltä, jonka kirjoja runsaasti lainataan.

KHO:n päätös on erittäin yllättävä eikä perustu mihinkään apuraha- tai verolain muutokseen näiden 30 vuoden aikana. Päätös on vakava uhka suomalaisille kirjailijoille ja siten kotimaiselle kirjallisuudelle. Pienenä kielialueena Suomi ei pysty pitämään kirjanmyyntituloilla yllä omaa kirjallisuuttaan, vaan tarvitaan tukijärjestelmiä, joista kirjailijoille ja kääntäjille tärkein on ollut tämä ns. kirjastokorvausjärjestelmä.

Hallitus on myös itse todennut vuoden 1992 valtiopäivillä antamansa hallituksen esityksen n:o 212/1992 vp perusteluissa koskien eräistä kirjailijoille ja kääntäjille myönnettävistä apurahoista ja avustuksista annetun lain 1 §:n muuttamista ETA-sopimuksen voimaantulon johdosta, että laki on säädetty tukemaan kansallista kulttuuria ja että se on Suomen kirjallisuuden tärkein tukimuoto.

Edellä olevan perusteella ja valtiopäiväjärjestyksen 37 §:n 1 momenttiin viitaten esitämme kunnioittavasti valtioneuvoston asianomaisen jäsenen vastattavaksi seuraavan kysymyksen:

Mihin toimenpiteisiin Hallitus aikoo ryhtyä ns. kirjastokorvausapurahajärjestelmän perusteella myönnettävien apurahojen ja avustusten pysyttämiseksi siinä verotuksellisessa asemassa, mikä niillä on 30 vuoden ajan ollut?

Helsingissä 20 päivänä huhtikuuta 1993

Riitta Jouppila
Matti Lahtinen
Hanna Markkula
Kalevi Lamminen
Oiva Savela

Kirsti Ala-Harja
Margareta Pietikäinen
Mirja Ryyänen
Eeva Turunen
Minna Karhunen

Maria Kaisa Aula
Maija Perho-Santala
Kyösti Toivonen
Riitta Saastamoinen
Jörn Donner

Kaarina Dromberg
Marjut Kaarilahti
Paavo Nikula
Jaakko Laakso
Sirkka-Liisa Anttila
Kimmo Sasi
Kyösti Virrankoski
Virpa Puisto
Annikki Koistinen

Pirjo-Riitta Antvuori

Riitta Kauppinen
Aino Suhola
Hannu Suhonen
Riitta Myller
Maija-Liisa Lindqvist
Tellervo Renko
Markku Vuorensola
Sinikka Hurskainen
Armas Komi

Maunu Kohijoki
Tina Mäkelä
Pekka Rätty
Arja Ojala
Martti Tiuri
Marja-Liisa Tykkyläinen
Aapo Saari
Pauli Saapunki
Tuija Maaret Pykäläinen

Maija Rask